

zistených skutočností bol obžalovanému B. R. známy, je však krátky, jedná o ceste pôvodcu do Laponska, popisuje krátko jeho cestu a obsahuje niektoré zaujímavé etnografické, politické a geografické údaje o Laponsku a o Laponcoch, bez dôkladnejšieho prejednávania a rozboru temata. Nemusel tedy obžalovaný B. R. tento článok považovať za »pojednanie« v smysle § 24, odst. 2 aut. zák. Že sám autor nepovažoval svoje dielo za také pojednanie, plynie čiastočne aj z toho, že považoval za potrebné cieľom hájenia svojích práv uverejniť doložku podľa § 24, odst. 1 aut. zák. Ponevác obžalovaný B. R. mohol byť toho názoru, že môže uverejniť článok v smysle § 24, odst. 1 aut. zákona, lebo nevedel o zákaze a nemusel článok považovať za vedecké pojednanie, nelze o ňom tvrdiť, že vedomým zásahom porušil autorské právo súkromného obžalobcu. Nemýlil sa tedy vrchný súd, keď oslobodil obžalovaného. Bezzákladná časť zmätočnej sťažnosti bola v smysle § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 5268.

Rozsudek vynesený v nepřítomnosti obžalovaného (§ 427 tr. ř.) je vždy buď vyhlásiti obžalovanému samému soudcem nebo doručiti orgánem doručným (poštou) nebo konečně veřejnou vyhláškou, nehledě k tomu, má-li obžalovaný zplnomocněného obhájce čili nic.

Doručení takového rozsudku obhájci nenahrazuje doručení jeho obžalovanému.

Pro počítání lhůt k podání opravných prostředků uvedených v § 280 tr. ř. rozhoduje, hledíc k ustanovení § 79 tr. ř., doručení rozsudku buďsi obžalovanému samému, buďsi jeho zplnomocněnému obhájci.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1935, Zm II 81/35.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl odpor obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 19. března 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. z., a odmítl zmatečnii stížnost podanou na poštu dne 19. června 1934.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek byl vynesen dne 19. března 1934 sice v nepřítomnosti obžalovaného, avšak za přítomnosti Dr. R. O., advokáta v Jihlavě, jako substituta zplnomocněného obhájce Dr. M. H., jehož plná moc, datovaná dne 22. února 1934, byla při hlavním přelíčení předložena. V týž den ihned po vynesení rozsudku ohlásil obhájce zmatečnii stížnost se žádostí, by mu byl doručen opis rozsudku, což se též stalo dne 4. června 1934. Obhájce Dr. R. O. předložil po té vlastní plnou moc obžalovaného ze dne 24. března 1934 a provedl proti rozsudku zmatečnii stížnost dne 8. června 1934, aniž byl podal proti rozsudku odpor podle § 427 tr. ř. Nalézací soud doručil po té dne 16. června 1934 rozsudek obžalovanému k vlastním rukám, načež on dne 18. června 1934 vydal plnou moc obhájci Dr. O. Z., který dne 19. června 1934 poslal k soudu poštou podání obsahující

odpor i provedení zmateční stížnosti. Otázku, zda byl odpor podán včas do tří dnů po doručení rozsudku, nutno řešiti podle §§ 427 a 79 tr. ř.

§ 427 tr. ř. nařizuje, aby se rozsudek vyneseny v nepřítomnosti obžalovaného buď oznámil obžalovanému soudcem k tomu určeným nebo by se mu doručil v opise. Předpis § 79 tr. ř. nařizuje doručení k vlastním rukám obžalovaného jen u obsílky ke hlavnímu přelíčení, jinak stačí spisy, od jichž dodání počíná běžeti lhůta k použití opravného prostředku nebo odporu proti dání v obžalovanost, doručiti buď straně samotné nebo jejímu zřízenému zástupci. § 79 tr. ř. se nezmiňuje o odporu proti rozsudku vyneseny v nepřítomnosti obžalovaného a mluví výslovně jen o odporu proti dání v obžalovanost a o opravných prostředcích, k nimž však odpor proti rozsudku vyneseny v nepřítomnosti obžalovaného čítati nelze, jak vyplývá z § 280 tr. ř., kdež se za opravné prostředky označují jen zmateční stížnost a odvolání. To nasvědčuje tomu, že předpis § 79 tr. ř. neměl řešiti i způsob doručení t. zv. kontumачního rozsudku, nýbrž, že pro ten případ byl vydán zvláštní předpis § 427 tr. ř., který řeší otázku tu samostatně, na § 79 tr. ř. nezávisle, ano od něho odlišně v ten rozum, že takový rozsudek je vždy buď vyhlásiti obžalovanému samému soudcem nebo doručiti orgánem doručným (poštou), nebo konečně veřejnou vyhláškou, při čemž zákon nerozlišuje, má-li snad obžalovaný zplnomocněného obhájce, čili nic, jako v § 79 tr. ř., z čehož plyne, že doručení obhájci nenahrazuje doručení obžalovanému. To mělo zajisté též svůj dobrý důvod, neboť krátká třídní lhůta ku podání odporu by často ani nestačila, aby obžalovaný zpravil svého obhájce o překážce zamezivší mu dostaviti se ke hlavnímu přelíčení a aby obhájce ještě včas odpor podal, ba obhájce by často ani nemohl, kdyby přes to, nevěda o překážce, odpor podal, bez dorozumění se s nepřítomným obžalovaným odpor odůvodniti. Je tudíž odpor podán včas.

Bylo jej však zamítnouti pro úplnou bezdůvodnost. Podle § 427, odst. 3 tr. ř. jest odporu vyhověti, prokáže-li se, že obžalovanému zabránila neodvratná překážka dostaviti se ke hlavnímu přelíčení. Obžalovaný omlouvá své nedostavení se dne 19. března 1934 ku hlavnímu přelíčení poukazem, že již delší dobu trpí těžkou anginou, spojenou s kašlem a horečkami, jak již prý dříve dokázal lékařským vysvědčením Dr. A. L., na jehož svědectví se odvolává o tom, že byl neschopný dostaviti se. Lékař Dr. L. slyšen jako svědek udal, že dne 19. března 1934 obžalovaného neléčil, neboť by mu byl jinak vystavil lékařské vysvědčení. Průkaz o neodvratné překážce dostaviti se ku hlavnímu přelíčení se tedy obžalovanému nezdařil a nemohlo proto odporu býti vyhověno.

Zmateční stížnost podanou obhájcem Dr. O. Z. dne 21. června 1934 (na poštu dána 19. června 1934) bylo odmítnouti jako opožděnou.

Pro podání opravných prostředků podle § 280 tr. ř. rozhoduje totiž podle § 79 tr. ř. doručení rozsudku buďsi obžalovanému samému, buďsi jeho zplnomocněnému obhájci. (Pozn. red.: Po rozumu rozhodnutí čís. 4918 Sb. n. s.) Dr. R. O. hájil obžalovaného při hlavním přelíčení dne 19. března 1934 v substituci obhájce Dr. M. H., vykazaného plnou mocí ze dne 22. února 1934 a ohlásil jako takový téhož dne i zmateční stížnost proti rozsudku a když byl mu dne 4. června 1934 doručen kon-

tumační rozsudek, podal dne 8. června 1934 provedení zmateční stížnosti, předloživ před tím dne 10. dubna 1934 plnou moc ze dne 24. března 1934, vystavenou obžalovaným jemu přímo. Tato zmateční stížnost byla podána včas a bylo ji přijati na soud, kdežto zmateční stížnost druhou, došlou dne 21. června 1934, bylo odmítnouti jako opožděnou, neboť byla podána po uplynutí osmidenní lhůty od doručení rozsudku obhájci O., jež se stalo 4. června 1934.

Čís. 5269.

Dokonaným rozšiřováním ve smyslu § 6 tisk. zákona a čl. III., čís. 3 zákona čís. 142/68 ř. z. je též odbyt tiskopisů, tudíž i jejich chování na prodej, bez ohledu na to, zda již došlo ku prodeji určitých výtisků čili nic, a jejich vykládání na veřejných místech.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1935, Zm II 21/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 4. října 1934, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle čl. III, čís. 3, 5 zák. čís. 142/1868 ř. z. v doslovu § 42 zákona na ochranu republiky čís. 50/1923 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézajícímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody :

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, dovolávající se důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 5, 9 a) tr. ř., nelze upřítí důvodnost.

Nalézací soud opírá zprošťující nálezný výhradně o závěr, že závadné tiskopisy, nalezené u obžalovaného při prohlídce, byly zachovalé a nerozřezané, že z toho dlužno souditi, že je obžalovaný ku prodeji teprve připravoval, že není prokázáno, že je již skutečně prodával nebo jiným způsobem rozšiřoval a že by tu mohlo proto jíti pouze o pokus, který u souzeného přečinu podle čl. III, čís. 3, 5 zák. čís. 142/68 ř. z. v doslovu § 42 zákona na ochr. rep., jakožto deliktu ryze kulposního není trestný. Napadený rozsudek má při tom zřejmě na mysli ustanovení uvedeného čl. III, čís. 4, podle něhož odpovědnost za opominutí povinné péče podle předchozích ustanovení nastane teprve té chvíli, když bylo započato s rozšiřováním tiskopisu ve smyslu § 6 tisk. zák.

Zmateční stížnost vytýká právem, že nalézací soud dospěl ke zprošťujícímu nálezu jednak mylným pojetím zákona (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), jednak neúplností rozsudkového výroku, totiž přehlédnutím závažných složek průvodního řízení (§ 281, čís. 5 tr. ř.).

V prvním ohledu dlužno především zdůrazniti, že pojem rozšiřování ve smyslu § 6 tisk. zák. a důsledkem toho i čl. III., čís. 3 zák. čís. 142/68 ř. z. je naplněn odbytem, prodejem, rozdáváním tiskopisů jakož i přibíjením, vyvěšováním nebo vykládáním jich na veřejných místech v § 6 pří-